

Tvårsäkra tippningar

Alla dessa inhemska fotbollsexperter! Kväll efter kväll uttalar de sig så vitt och brett i tv-studion om hur världens bästa lag borde spela i Fotbolls-VM att man kunde tro att Finland är en stor fotbollsnation. Samtidigt är det ju just detta vi förväntar oss av dem. Tvårsäkra tippningar före matchen, försynta revideringar efter första halvlek och suveräna efterklokheter genast när domaren blåst av spelet.

Med samma förlåtande överseende förhåller sig de flesta av oss till massmediernas bevakning av den inhemska partipolitiken. Inför Samlingspartiets partikongress i mitten av juni antog medierna att partielitens favorit Jan Vapaavuori skulle väljas till partiets nya ordförande. Ytterst få reportrar noterade att partiets fotfolk redan hade siktet inställt på riksdagsvalet 2015 och därför i första omgången var mera benägna att rösta på regionernas kvinna Paula Risikko och den medialt attraktive Alexander Stubb. Samma motiv styrde som bekant partidelegaterna i den andra och avgörande omröstningen. Stubb bedömdes vara den som kan kamma hem mest röster och riksdagsmandat i följande val.

När Stubb sedan hade valts till partiordförande och började förbereda sig på att axla statsministerposten försköts nyhetsredaktionernas fokus helt på Stubbs aktuella utmaningar och relationer till de övriga partierna. Jo, självklart är dessa av stor betydelse. Men visst hade det varit viktig att poängtera att sättet på vilket våra politiska partier väljer sina ordförande är avgjort mer demokratiskt än till exempel det rikssvenska systemet, i vilket en av partiledningen tillsatt valberedningskommitté vaskar fram en enda kandidat som sedan blir unisont vald.

Nackdelen med det finländska systemet är eventuellt att det blottar partiernas interna maktkamper och gör dem mer sårbara för kritik från de andra partierna. Ändå är det just detta något som vårt civilsamhälle och vår politiska kultur mår riktigt bra av. Vill vi att medborgarna litar på våra demokratiska styrelseformer är det oerhört viktigt att de regelbundet får bevis på att deras röster och samhälleliga engagemang spelar någon roll.

En annan sak som också gärna kunde ha lyfts fram tydligare är att Finland efter ett drygt decennium återigen har fått en ovanligt språkkunnig och internationellt inriktad statsminister. Paavo Lipponen och Alexander Stubb uppfattas i många avseenden som varandras ideologiska motsatser, men när det gäller deras inställning till EU är det svårt att skönja stora meningsskiljaktigheter. Något som även torde befästa denna linje är att Stubbs föregångare Jyrki Katainen är Finlands följande EU-kommissionär.

Men vem vet hur länge Stubb får ange takten i Finlands EU-politik. Om drygt nio månader förrättas följande riksdagsval och för närvarande förefaller Centern att ha mest vind i seglen i opinionsmätningarna. I så fall skulle landets statsminister om ett år heta Juha Sipilä. Och utrikesministern kanske Alexander Stubb?

Henrik Meinander, HBL 25.6.2014